

החסידיים אומרים על מה שכתוב ב"לכה דודי" "זהו יחמול עליך חמלה", שצריך לרחם על החמלה מפני שהחמלה האלוקית יצאה מהשמים, אבל אין מי שיקלוט אותה בארץ, כי אין הלבבות מוכשרים וראויים לחמלה הזאת. החמלה הזאת נמצאת בסכנה, כי בשמים היא לא נמצאת, ובארץ אינה יכולה להיכנס. ומה יהיה גורלה? לכן היא עצמה צריכה חמלה, "זהו יחמול עליך, חמלה". הקב"ה מרחם על עמו הרחומים האלוקים משפיעים שפע גדול של ברכה ד', וגבורה אלוקית שופעת כל הזמן, אבל צריך לחמול עליהם, צריך לתת להם מקום.

כל סדק, אפילו הקטן בימור, שנפתח אל הגדלות, צריך להיות נערך בהערכה אחרת לגמרי, מכיון שיסודו, תכליתו והקשרו האמיתי הוא במבט של חלק מתהליך השתלשלות הקץ המגולה, ממעמקים. "אורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום", סדרי הגאולה מתחילים מ"אור נוגה" שהוא אור קטן, עד "הולך ואור עד נכון היום". זה מה שצריך להיות לגד עינינו.

צריך לדעת שישנו מנהיג לבירה, יד ד' הנעלמה פועלת בתוכנו וסגולת ישראל מתעוררת. מגיע זמן שכבר אי-אפשר לסבול את הרדידות הלאומית הפרטית. מלחמת העולם הראשונה היתה מלחמה נוראה, ארבע שנים של מלחמה בלתי פוסקת, דובר לא השתנה. ובמצב כזה הריב כוח באגרות (חלק ג' עמי נב): "ולעת אשר לא וכל העולם נשוא את התרדמה החולנית, באה מהומת-מלחמה, ולעומת-זה מתעורר רוח-הלוחם בנפש הפנימית של כנסת-ישראל". הרב לא מתייחס למציאות באופן חיצוני, אלא מלמד אותנו להביט למתרחש בתוכיות נפשה של האומה. צפיית ישועה זה לשפוט את הדברים לאמיתם, לראות למה הם קשורים. מתוך כך נבנית גדלות של בניין תורה, של דעות ומעשים טובים, ושל התגברות לאומית. אמרו לי שבימים אלו עלו לארץ עולים מקנדה וצרפת, ברוך ד' ארץ ישראל מתעוררת, כן ירבו מעשים כאלו. זה מה שצריך להדגיש, המבט הזה הוא שמעורר את הפנימיות של כנסת ישראל ומבליט את עוצם השקיקה לארץ החיים.

גם אצל מקבלי ההחלטות זה כך - אמש דברו דברי חולשה, אבל היום זה כבר נראה קצת אחרת. אין שום

ספק בדבר הזה, משהו מתעורר פה. המציאות פועלת, כל דבר טוב שאתה פועל מעורר עוד דברים טובים, מצה גוררת מצה, הגוף מופיע את הגדלות הפנימית של הנשמה, כפרט שהנשמות מלאות באור גאולה. אנו יודעים שישנן חסימות, נבנות בארץ ישראל חומות תרבותיות שמטרתן לחסום את הפנימיות הנשמית. אבל ברוך ד' ישנם סדקים בחומה, סדקים בחומת הגדול שמפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים, ולכן כל דבר קטן מעורר את הגדול, הגדול נמשך ומצא מקום לחול יותר ויותר, ואנחנו צריכים להיות המיילדים של כל זה. להיות פועלים עם א-ל. לא את השקר עלינו לעחד, לא להגיד על השקר שהוא אמת, אלא לראות את המצב בהקשרו הנכון, כשהרתו יש מי שחי בקטנות ויש מי שידע שהקטנות הינה רק קצה הקרחון של מדרגה, שיסחה ושורשה הוא האור הגדול הנמצא למעלה.

את החסרונות קל לראות, הם גלויים, אבל אנו באנו לעודר את

הדברים בהקשר של הראיה השלמה. צריך לדבר אמונה, וממילא תתגלה האמונה. בזמן הסכנה שאנו נמצאים בו צריך לראות את ההתקדמות, את הצעד הענק קדימה שנמצא בהתעוררות הזאת. ישנה התעוררות מסוימת, יוצאים קצת מהתרדמה, ומכוח התעוררות זו ביכולתנו להביא את האומה לישועתה האמיתית.

בעזרת ד', עם ישראל יתעורר, כל התלאות, הצרות והעוונות מחד, ומאידך מסירות הנפש, יחד עם התורה שנלמדת והחזקת קול יעקב, כל אלו יפעלו את פעולתם. על ידי זיו הקודש שיופיע ועל ידי הטהרה, תשוב אלינו בטוף גם הגבורה המלחמתית בכל עת, וממילא ההתבססות של כל הבנין לאומי שהוא היום רועד כולו. זו מלחמת קיום, אבל דווקא מפני שזו מלחמה קיומית היא נוגעת לאושריות וליסודות של קיומנו. מתברר שלא רק הגבורה הצבאית והעצות האסטרטגיות מקיימות אותנו, אלא גם החינוך הטהור והתרבות

הישראלית הטהורה, הרוח והאמונה, קדושת החיים בישראל וקדושת השבת בישראל, שכל אלו נותנים לט עתה ותעצמות.

על הפסי בתהילים (כ, ז): "עתה ידעתי כי הושיע ד' משיחו יענהו משמי קדשו בגבורות ישע ימינו"

אמר החסיד יעב"ץ בפירושו, שישועת ד' באה ומופיעה על ידי גבורת ישע ימינו של משיחו, של מלכות ישראל.

כה יאר ד' לנו, ויתן לנו עת ותעצמות של גבורה ודעת להילחם להכריע את אויבנו, לקדש שם שמים ולגדל שמם של ישראל.